

41. szám.

Octóber 7. 1876

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvársznál. **Kiadó-hivatal**: Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nompareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

UTI TÁSKÁMBÓL.

Irja JÓKAI MÓR.

A bambuki nótárusné.

AZ ÉN Károly barátom a legjobb férj a világon: a mi nem is nagy virtus tőle, miután szép, kedves, szelleműs felesége van, a ki őt nagyon is szereti.

Nem is jár ő tilalmasba soha: egyetlen szenedélye van csak, a mi a jó feleségnek tartozó folytonos hódolat continuitását gyakran megszakítja, a a kertészet és szőlőművelés. — Nyaratszaka soha se lehet vele úgy találkozni, hogy az oldalzsebéből, a hol más ember a virginiát tartja, egy csomó apró ág ne kandikálna elő, s a hova látogatóba megy, a helyett, hogy mint más gavallér, a kisaszszonyoknak udvarolna, előveszi a kertben a vadonczókat, azokat sorba ójtogatja. Nincs a környékben olyan vad erdő, csalit, és bozót, a hol keze emlékeit hátra hagyta volna, pompás francia és belga gyümölcsöket termő fáknban; s a vad csipke bokrok a garádban nála mind remontant-rózsákkal pompáznak. Beójt az mindent, a mi csak engedi magát. Magamnak is csak a legnagyobb vigyázat mellett sikerült

otlitém alatt a jó galagonya pálczámat megóvni, hogy valami naspolyát nem ójtott bele.

Van pedig egy szép minta szőlőkertje, — mondjuk, hogy Bambukon.

(Ne tessék a mappán keresni a nevet! azt már egyszerre mindenkorra tudtul adom, hogy a boltomban rongy geografiát nem tartok. — A hogy Petőfi mondá: »tán nem tudnék én mindig jó verseket írni? de hát a szegény kritikusok is hadd éljenek!«)

Tehát már kora tavasszal elkezdi Károly barátom a bambuki szőlőbe vándorlást, s ott heteket eltölt a a nemes növények körüli pepecseléssel. Mert mint minden igazi kertész tudni fogja, a nemes fa olyan, mint a szép aszszony, hogy azt mindig szemmel kell tartani. S ez igen szép, és mindenek felett ártatlan mulatság.

Vannak azonban jó barátok, a kik szeretnek konkolyt hinteni a tiszta buza közé, s a békében együtt élő házas társak életében egy kis változatoságot idézni elő.

»Ej ej! Károly öcsém, de sokat járogatunk abba a bambukba!«

»Hát Károly öcsém, mit csinál a bambuki szép nótárusné?«

»Otthon volt-e a bambuki nótárus a nagy szőlőmunka alatt, Károly öcsém?«

Ezt persze, mind a Károly barátom felesége előtt.

Enynyi meg aztán tökéletesen elég egy aszszonynak.

Szegény Károlynak aztán van mit hallgatni a négy fal között a bambuki nótárusné miatt. Ha menti magát, ha tagadja a dolgot: annál rosszabb, még gyanusabbá teszi magát vele: ha pedig vállat von s fel sem veszi a vádat, akkor meg sirva fakadnak, hogy nem becsüli már a feleségét semmire.

Ha hallgat, ráfognak, hogy a bambuki nótárusnéról ábrándozik, ha jó kedve van, akkor bizonyosan a szép nótárusnéhoz készül; ha nincs étvágya, akkor szent, hogy annál evett valamit; ha ásit, ráfognak, hogy unyja magát itthon; ha nagy lélekzetet vesz kitalálják, hogy a bambuki nótárusné aztán sohajtott.

S a jó pajtások egyre hecczelik az aszszonyt a bambuki nótárusnéval.

Nem teszik ők azt malicziából; csupán csak azt akarják elérni, hogy a Károly öcsém, a ki olyan mulatságos jó czimbora, ne üljön mindig otthon a felesége mellett. Ha az aszszony zsémbel, féltékenykedik, akkor aztán a férj csak inkább elmegy szomszédolni s elvégre is nem törik el a csontja attul a kis házi perpatvartul: még inkább jól esik az embernek bizonyos életkorban, ha a felesége félti: ha nincs rá ok. Ez az egy igazságtalanság, a mit az embernek eltérni még kellemetes.

Csakhogy a szegény aszszony meg komolyan szenved az ilyen tréfában. Az adja meg az árát. Hanem hát erre meg azt mondják, hogy »minek legyen ennek az egy aszszonynak jobb dolga, mint a többinek?«

Évekig nyargaltak a czimborák ezen a rossz tréfán, a bambuki nótárusné kezdett már mythologiai személyléd alakulni, a kit mindenki emlegetett, de még senki se látott. Károly öcsém maga arra esküdött meg, hogy azt se tudja, voltaképen, van-e a bambuki nótárusnak felesége? A mivel természetesen a legterhelőbb gyanuokot szolgáltatta maga ellen. Még azt is eltagadja, hogy látta valaha; holott

már a verebek a háztetőn is mind az ő tilos viszonyáról csiripelnek!

Egyszer szüretkor Károly barátunk kivitte magával a feleségét is a bambuki szőlő kolnájába; meg voltak hiva a jó pajtások, atyafiak, czimborák is, s a legvigabb mulatsághoz készültek.

Ekkor hoz a kisbíró a faluból egy levelet a nagyságos aszszonynak czimezve, melyben a bambuki nótárus mély tisztelete mellett jelenti, hogy megkivánja ragadni az alkalmat, mely ime kínálkozik, hogy a jelenlevő nagyságos aszszonynak bemutatthassa a feleségét, s erre egész illedelemmel előre engedelmet kér.

»De ez már még is több a soknál! tört ki a menyecske rátámadva a férjére; hogy te nekem még idehozod a szeretődet, mikor én is itt vagyok!«

»Én nem hozom: az ura hozza.«

»Az is orczátlan ember! Én nem várom be őket. Futok a világba. Én egy földél alatt nem leszek velük!«

»Én pedig ki nem csukhatom őket az ajtón, ha idejönnek.«

»Jó! Tehat itt maradok! — Meglátom, milyen bátorsága lesz a szem közé nézri annak a — bambuki nótárusnének! — Szívesen látom!«

Nem telt bele fél óra, kopogtattak az ajtón.

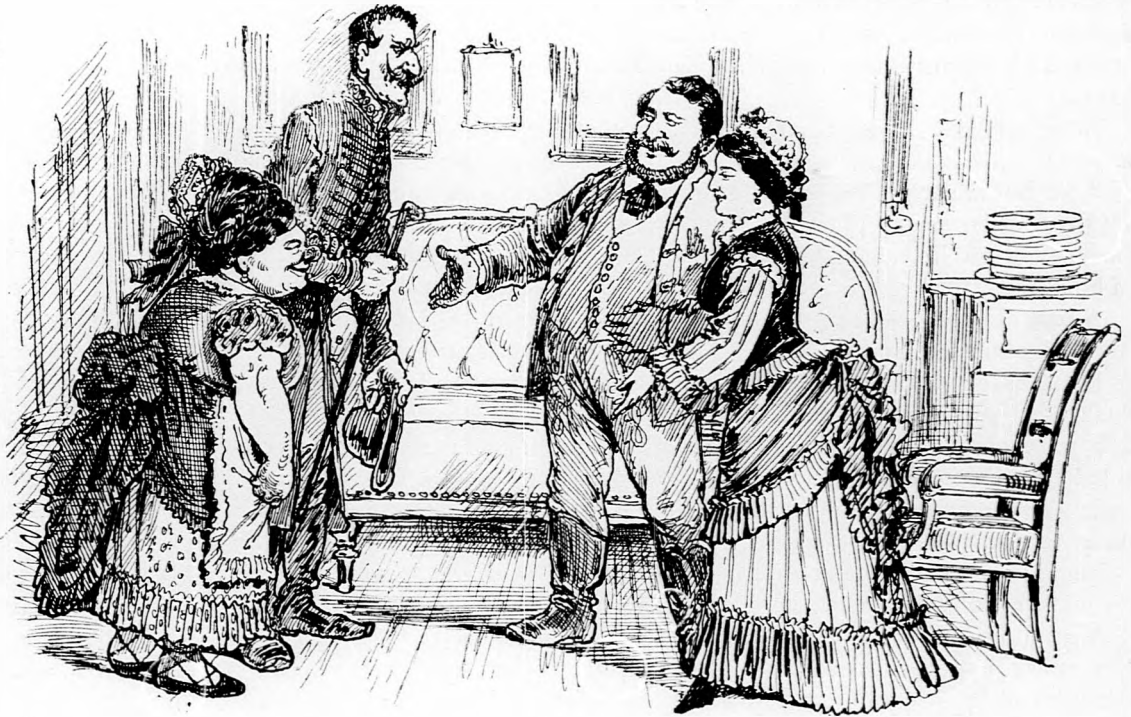
»Van szerencsém magamban bemutatni a bambuki nótáriust: ez pediglen a feleségem.«

E szókkal jelenté be magát egy hosszuszárnyu atillás uri ember, a ki derék granatéros lehetett volna, ha a háta meg nem görbült volna, hanem a karjába csimpajkózó hölgy semmiképen nem ütötte meg a katonamértéket.

Egy kis ötödfél lányira visszamaradt törpe alak, tagbaszakadt karokkal, a miken kézcsuklóig mahagoni színű volt a bőr a dióhántástul, azon fölül pedig egész a puffos rövid ruhaújjig czéklapiros. Termetének a dereka meghatározhatatlan volt; szélesvállai közt alig látszott valami kezdetleges építménye annak, a mit más embernél nyaknak szokás nevezni, s azon himbálta magát egy idomtalan nagy fej, bibircsós orral, s ferdén álló szájjal: a két szeme pedig veszedelmesen kancsalított. Hanem a feje bübjára volt feltüzve egy oly hatalmas hajtömeg, hogy az versenyzett a fejével.

Különben igen áldott jó teremtés lehetett.

Hanem a mint azt az alakot meglátta maga előtt a házi aszszony, s megtudta, hogy ez hát az a

rettegett vetélytársné, — nem birt magával; mintha valami baj érte volna rögtön, kiszaladt a szobából s a tornácban ki kellett elébb magát kaczagnia szíve szerint. S a mint e perczen a férje véletlenül belépett, annak egyszerre a nyakába borult s öszszevissza csókolta, a ki csak bámult, és el nem bírta képzelni, hogy honnan szakad rá egyszerre az az áldás? — Hát biz azok a csókók már évek óta igazságtalanul voltak visszatartva s most egyszerre fizeődtek ki kamatostul.

A házi aszszony aztán a férjével együtt tért vissza a szobába, hol vendégeit elhagyta, s hogy csodálatos magaviseletét jóvá tegye, a legbensőbb szívélyességgel halmozá el a bambuki notárusnét; s nem csak ebédre marasztá ott; de még azt is megmondá neki, hogy éjszakára sem ereszti haza férjével együtt. Mulassanak együtt! (Hisz a világon senkinek annyi hálával nem volt lekötelezve, mint a szegény bambuki notárusnénak, azért, — hogy az olyan csúf.)

Madarat lehetett volna fogatni a menyecskével, oly nagyon hazajött a jó kedve egyszerre, s Károly barátunk alig győzte a hitvesi gyöngédség nyilatkozványait egyre másra regisztrálni az ör vendetes kirándulás után.

E közben a czimborák is megérkeztek egyen kint s mindeniknél újra kezdődött az örömteljes pírongatás a menyecske részéről, a mért oly kegyetlen tréfát üttek vele s a bambuki notárusnével.

De hátra volt még a főcafeactor: Lenczi bátyánk. Az szokott legkomolyabb arczczał töviseket szurdalni a menyecske szívébe a bambuki notárusnével való példálózásokkal.

— Hozza csak ide a kopasz fejét, hadd tépem meg! Kiálta az érkező elé a szép házi aszszony dévaj jó kedvvel. S aztán sugva mondá: »Itt van a bambuki notárusné!«

— Nos? Hát? monda Lenczi bácsi, titkolózó komoly képpel. Talán nem találja olyan szépnek, hogy félthesse tőle az orát?

— No már engedelmet kérek. Ilyen alakkal!

— Hja, hugom aszszony, az izlés különböző. Az ábrázatja az igaz, hogy kissé exoticus; de nem vette észre, hogy milyen gyönyörű haja van! Hüh, mikor azt a haját lebontja, végig le ereszti, az egész alakját körülteríti vele. S azt tudja meg hugomaszszony, hogy a haj olyan báj egy nőnél, a mi minden más szépségnek a hiányát elfeledteti a férfival.

No ezzel megint vissza volt szúrva a kihuzott tövis a hegedni kezdő sebbe. A szép menyecske is-

mét elkezdett feszes képeket mutogatni a férjének s gyanakodó szemmel tekintgetni a veszélyes vetélytársnéra, a kit ott marasztott a szőlői mulatólakban éjszakára.

Hogy ezeknek a férfiaknak soha sem lehet hinni!

A szüreti multság végeztével aztán gazda és vendég igyekezett magát pihenőbe helyezni; csak két szoba volt a kolnában, az egyik a férfiak, a másik a hölgyek nyughelyül berendezve.

A házi asszony és vetély társnéja egy szobába kerültek alunni.

Lefekvéskor a hölgyek legbizalmasabbakká szoktak válni egymás iránt, s titkaikkal legörömesőbb közlekenyek. Van azonban egy bizonyos tárgy, a mi különösen női characteristicon; s a miről nem szeretik a nők, ha beszél az ember: sőt azt lehetőleg titokban tartják.

Nem mondom meg, hogy mi az a valami, mert akkor minden ember kitalálja.

Annyi bizonyos, hogy a notárusné nagyon nehezen várta, hogy eloltsák a gyertyát s még aztán a fekhelyén sokáig szöszmötölt, a mig rendbe tudott jönni, hogy álomra hajtsa a fejét.

A házi asszonynak azonban sokáig elrabolta az álmát az a gyanuper, hogy hát ha mégis úgy le-

het, hogy a férje ebbe a csoda szép hajba szerelmes?

Korán reggel azonban, mikor még az őszi hajnalpár csak homályosan szűrődött a félig lecsukott redőnyökön keresztül, a ház gondos kulcsárnéja: Márha asszony csendesén belopózott a háló szobákba, abból a kegyes célból, hogy az urak és asszonyságok csizmáit és topánkait kieskamotálja megfénymázoltatás végett. Az urakét már őszsze szedte; onnan benyitott az asszonyságok hálószobájába. — Hát a mint a notárusné ágyához lép, s meglát ott az ágy előtti kis széken egy megnevezhetetlen valamit, kiejti ijedtében a már felszedett czipőt, s azzal fut kifelé. Ott kinn a konyhában aztán csap nagy executiot a cselédek között. »Ki eresztette be a szobába azt a macskát? Phü! Mit csinált odabenn az átkozott csunya állatja! Hol a pléhlapát? Hol a seprü? Hol van egy kis hamu frissen?«

Azzal megint szépen lábhegyen visszasompolygott az asszonyság háló szobájába s csendesén odatipegett az ágy közelébe, a hol az a meg nem nevezhető tárgy volt a kis széken, s épen le akarta azt már önteni a hamuval; a mint a notárusné hirtelen felugrik az ágybul, s elkapja azt a markával előle, nagyot sikolva:

»Jaj a chignonom!«

Több magyarázatra nem volt szükség.

Hanem e napságtul fogva beszélhet Lenczi bácsi akármit a szép menyecskének a férje felől: nem teszi azt többet féltékenyen.

Bár a többi aszszonyoknak is akadna ilyen bambuki notárusnéjük!

Orosz „egészség“-csapatok a határszélen.

Határőr. Vissza! Önöknél p i k a van, így fegyveresen át nem ereszthetem.

Orosz tiszt. Nevetség! Ez csak k u t a s z.

Határőr. K a r d o t is viselnek.

Orosz tiszt. Mindenki láthatja, hogy m ű t ő k és!

Határőr. Tarsolyukban löpor!

Orosz tiszt. Ez csak m á k, elaltatni az operáló sebesülteket.

Határőr. Hát ez nem g o l y ó?

Orosz tiszt. Persze hogy csak — p i l u l a.

Határőr. De a z á s z l ó kezökben csak világos harci jel!

Orosz tiszt. Hát akkor mit nevez ön — s e b k ö t ő n e k ?!

Határőr. Passirt!

Arad, octóber 6.

Tisztelt szerkesztő ur!

Az ipar terén igen fontos szerepe van a nehezen kezelhető öntött aczélnek. Ez általánosan ismert dolog; de mi aradiak azt is tudjuk, hogy hazafias szobrot is igen nehéz önteni Aczélből. Kinek ne jutna eszébe október 6-án a vértanúk szobra, és buzgósága az »erélyesen működő« szoborbizottmányi elnöknek, kinek Aczél-akarata eddig minden elébe gördülő akadályt legyőzött. Sennyei tudja, fog-e ezentul is érvényesülni Aczél akarata?! **Honvéd.**

Kri-kri hang a kritikusokhoz.

MÉRT teremte embert Isten?
Hogy embertársán segítsen!
De önök azt nem teszik,
Az Úr szavát megvetik.

Én törödvé, és kinlódva,
Éjjeleket fenvirasztva,
Faragom a verseket,
Rontom a szeméimet.

Ez a jutalom dolgomért? —
Ezért tanultam én Homért? —
Azért írok éjszaka:
Teljék önök kosara?

Azért, mert az én verseim
Nem haladnak túl Petőfin: —
Szeretem a hazámat,
Mint az édes anyámat!

De önök kiméletlenek,
Öt perc alatt elítélnék.
Hallják utolsó szavam!
Aztán ajánlom magam.

Egyszer föltevém magamban,
Hogy egy helybeli nagy lapban
Kiadom a versemet,
Hogy vidítsam szívemet.

És beküldtem. »Ah nagyon jó,
Ezen vers lapunkba való!« —
Válaszul im ezt kapom.
Megörültem, mondhatom.

És kiadták. — De hogy szívem
Annál vigabb s nyugodt legyen:
Más laphoz is beküldtem,
Onnét is jót reméltem.

De csakhamar választ adott
Mely ily szomorun hangozott:
»Üljön nyolcz nap sötétbe!
Es ott magát szégyelje!«

Hallják hát, kritikus urak,
Most egy sphinx kérdést kapnak,
E kérdés önökre vár:
Melyik volt hát a számár?

Kri-kri.

DIPLOMATIAI ÖLELKEZÉS.

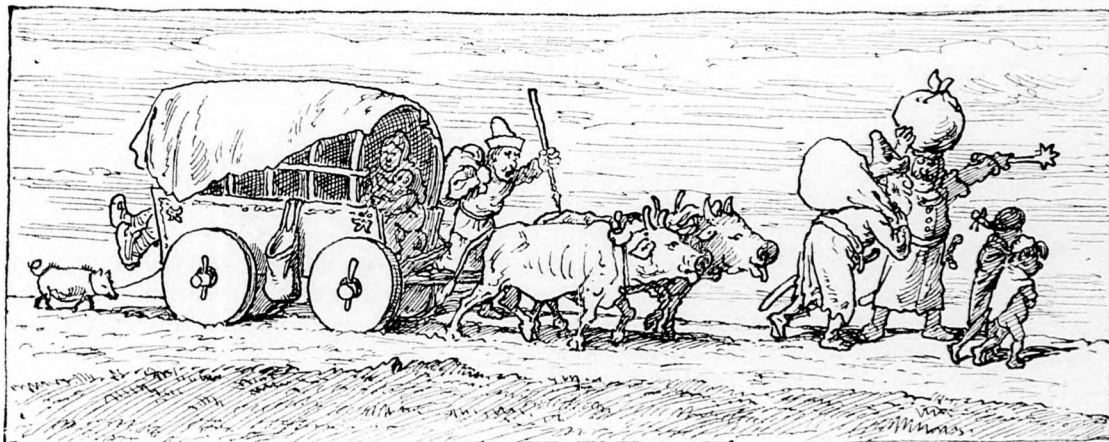
B—k, G—ff. Szívünkre Jula, egy gebundene marschrouban!

A—ssy. Fentartom magamnak az actio szabadságát!

MUZEUMI FRESKÓK.

A magyarok bevándorlását

igy pingálta oda a mivész.

Nagy Sándor diadalmenetét

bizonyosan így festené. Vagy thán nem?

Színházi fakovák.

Mi a különbség Budapest és a népszínház között? Az, hogy Budapest csak kétszer, de a népszínház tizenkétszer állotta már ki a — Vizözönt.

*

Kihez folyamodik az új operaház megnyitási darabért? — Ehhez a rébushoz, ni:

F e e n c z.

(Megfestés: Erkel Ferenczhez.)

*

Mért énekel és játszik Emilia mindig csak egy páholy felé? Gazdálkodásból, mert a hangja oly subtilisan kimért, hogy az egész publicumnak úgy se jutna. Legalább egy páholyt ki akár hát elégiteni.

*

Rágalom, hogy a népszínháznál nincsenek elismert nagy művészi nevek. — Tessék csak a plafondra nézni. Itt ragyognak a magyar népszínmű legdíesebb színészei — fölírva.

*

Erkel Lexi megaprehendált az Üstökösre a multkori képeért, mivel őt a leggyöngébb oldaláról mutatta be: — Mit tehetünk mi róla, hogy a publikum felé mindig csak azt fordítja?

A P R Ó S Á G O K.

— **Az új mérték** törvényesen életbe lépveⁿ, az armadiánál azon reform honosittatik meg, hogy a katonák **profont** helyett **programmot** kapnak.

*

— **Mihez hasonlít** most Szerbia leginkább? — Rókatorkos mentéhez, mely kívül — kopasz, belül pedig muszkaprémmel van béelve.

*

— **A keresk.** kamarában Fromm egy országos kereskedő gyűlés összehívását indítványozta. Az indítványt azzal az indokolással vetették el, hogy elég bankett volt szeptemberben.

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs baratom uram!

MIG HA tarokparthoz akarok is játékost megfogni körbe, úgy szolítom fel: »Pajtas, ne üssünk egy kis parazs — raczot?« Mig ha Szill excellentias baratom jövendő bankrul szonokol is, mingyar csak jutya eszembe a la guerre. Mig ha szüreti rakitakat eregeti is el szölöbe vinczelir s pufan el hatam meget artatlan béka: gondolok haborura. Okoztak ezt nekem franya ujsagok, a kiket este szoktam olvasni. Baratom uram, in nem izs hiszem, hogy van haboru? csak ugy kicsinyaltak ujsagirok egymas közt.

Ha igaz, mar a Dardanyeli szorost is bloquirozzak potentatok. Akor kezdődnik igazi haddelhadjarat. Ismeri baratom uram, hogy ne ismerni, deak distichont, al csak nigy szobul:

Cuntorbabantur Constantinapolitani
Innumerabilibus sollicitudinibus.

Ezt lefordítottam situatiohoz kipest magyarra így:

Haborgattattak Konstantinápolitanok
Nagyhatalombeliek hadihajórajival.

Ez is csak nigy szo, s pedig igaz! Minek menyen segitsigül Anglia is Osztrak-Magyarország portanak? Hogy ugy jarjan velünk mint szeginy Milan szövetsiges muszkaval, a ki anynyira szövetsiges iranta, hogy majd szinte beledugja nagy menkö szlav bund(a)ba. Ne filtsünk törököt! Inkab filjünk tüle, hogy ha beteg birodalom megin visszatalalja nyeni rigi egissigit: viszaalitja basasagot Budan, s ujra fogjuk török rabigat nyegni. Akor bezeg be tuggyuk majd fizetni adot!

De mit szolja Paczolay nipvandarlasahoz orszaghaz jobbjarul baljara? Kurucz legin, a ki ot vigzi, hol mas emberfia politikai carriert kezdeni szokta. Hej mikor mi olyan fiatal tigrisnek voltunk, mint Janos bacsí most.

alazatos szolgálja

T. Z.

Madám Rosenblüh.

vagy

a hamuszín selyemruha.

— *Divat cikkk.* —

A GYÜLÉSTEREM, melynek ablakain honi aranypaszománt napsugarak szűrődtek át, már egészen kiürült, s az utolsó selyemszoknya suhogása is elhangzott a folyosón.

Madám Rosenblüh areza egészen kipirult; szíve közepébe mármárosi gyémánt betűkkel, honi vésővel volt írva e szó: **KARTONRUHA!**

Sietett haza, s honvédtollát valódi magyar tintába mártá (a tintatartó a herendi gyárból való volt) s Monaszterli és Kuzmik urhoz levelet írt, hogy neki azonnal szép takaros honi karton ruhát készítsen.

S mikor férje haza jött ebédelni, örömsugárzó arccal beszélte el neki az esetet; összejöttek, feltették magunkban, hogy letesszük a külföldi selyemruhát s egyszerű olcsó honi ruhában járunk.

A férj, Rosenblüh ur a finom fokhagymás rostélyosból ezen elhatározás örömeére dupla pozíciót evett meg; s a szobaleány megparanesolá, hogy ezután ne pilseni, hanem kőbányai sört hozzon ebédre.

A délutáni pihenésben Madám Rosenblühnek eszébe jutott, hogy az ő luxus czikkeit, sleppes ruháit most már nem szabad használni.

Beesengeti a szobaleányt.

— Kádi, nézd ezt a két selyemruhát; ez a hamuszíniú ujdonatj, add el valami kereskedőnek, olcsón is eladható, nem türom tovább, hogy itt a szemem előtt legyenek.

A szobaleány látható vígan vitte ki a fölösleges czikkeket. Talán arra gondolt, hogy urnője erszényét mennyire fogja ő most hizlalni!

Midőn Madám Rosenblüh szombaton a honi kartonból szőtt álomból kibontakozott, Monaszterli és Kuzmik urtól már beérkezett a kartonruha.

Férje ezért esókokkal halmozta el s ez jól esett szívének — bár ajka a foghagymailat miatt nem vette legjobb néven. — Más öröm is érte Madám Rosenblüht; a szobaleány husz forintot olvasott le markába az eladott ruhák ára fejében, a mit Budaspitz Bertschy adott neki érettkök. (Azt is mondta, hogy két forintot ő tett hozzá, de a madám ezt már nem hitte el.)

Férjének ez örömhírt dőlben akarta elmondani, mint takarékosága fényes tanújelét, hanem a férj dőlben üzleti elfoglaltsága miatt nem jött haza, csak megizente nejének, hogy Hosenmayerékhez jöjjön estére. Ott a férj azt is elmondta, hogy kedves neje az új hamuszíniú selyemruhában mutatja be magát.

Hanem Hosenmayerné ellensége volt az új mozgalomnak s a gyülést se szereneséltette jelenlétével, a miért Rosenblühné nehezletését vonta magára. A Madám elharározta, hogy nem megy el estére Hosenmayerékhez.

Egész délután viziteket csinált; a mozgalom coripheáinál nem mulaszthatta el a tiszteletét tenni.

Mikor este fáradtan hazatért, lágy dunnáiba temette magát, hanem az álom kartonszállai nem fűződtek szemére. Férjét várta, de nem jött, még éjjelután se volt otthon. Egy óra tájban hallotta, a mint a szobaleány hazajött s egyikét hangos sóhajts után horkolni kezdett.

Aztán ő is elaludt, s reggel, mikor a tejes ember jött, felébredt, — de férjét még most sem találta.

Itt egy családi dráma veszi kezdetét, gondolta magában Madám Rosenblüh, mikor férje nyolcz óra tájban komor arccal a szobába lépett.

Mr. Rosenblüh gyér veres haját megsimogatva rövid pihenés után így szólt:

— Már beszéltem az ügyvéddel.

— Mi ezélből?

— Hogy elváljak tőled!

— Ember, megörültél? — hát mi nem tetszik bennem?

Ugy-e már fiatalabbak kellene? S egyik szemét kendőjébe rejté, míg a másikkal si almasan nézett a rizsporos skatulyára.

Rosenblüh folytató:

— Hol volál tegnap este?

— Itthon.

— Nem igaz, a Buzalkánál lattalak egy örmesterrel.

— A Buzalkánál, — örmesterrel? Oh Kóbi, Kóbi, ezt nem érdemltem tőled, — (s közönséges sirárással vetette magát egy székre, mit nem érdemes leírni. — »Hát még csak nem is hadnagy, a kivel gyanúsít!«)

— Ott voltál abban a drága hamuszín selyemruhában!

— Én? Hisz a selyem ruha rajtam sem volt, kartonban voltam egy-két vizitre.

— Nem volt rajtad a selyem ruha? Hát vajjon mit porol most odaki a szobaleány?

— A szobaleány? szerenesétlen, a hamuszín selymet még tegnap reggel eladtam egy Budaspitz Bertschy nevű házalónak.

— Ha mondom, itt van. Hidd be a szobaleányt.

A Kádi egy percz mulva ott állt.

— Micsoda ruhát porolsz most odaki? kérdi tőle Madám Rosenblüh.

— A hamuszín selyem ruhámat.

— Az enyimet?

— Az enyimet, a melyiket a gnédigétől vettem, azzal a másikkal együtt, mert magam tartottam meg.

— S ki adott magának husz forintot?

— A Janesim, a strázsa mester.

A férj ásitása egyszerre nevetésbe esapott át.

Az asszony folytató:

— Ugy-e, a kivel az este a Buzalkánál volt.

— Ott voltam, de nem soká, mert egyszer megijedtem s kifutottam.

— Ahá, mikor én mentem be oda! Üzlettársam figyelemzetett, hogy oda ment be a nőm!

A szobaleány kitakarodott s a béke puszija egyesité ismét a férj és nő szívet.

De a férj, mint practicus üzletember, — nem soká engedte át magát a csokolózásnak, mely neki ugy sem hoz kamatokat, hanem behivatá a Kádi s tudtára adta, hogy

nem egyezik bele a ruha eladásába, [kap a kettőért 30 frtot s adja vissza. Tíz forint, mily roppant perzent!

Madám Rosenblüh épen elhatározá magát, hogy a hamuszín selyem ruhát el fogja szaggatni, midőn Mon. és Kuzmik commisja jött a kartonruha contóval.

— Kifizetem, mond savanyu képpel Rosenblüh, de madám, — maga nem érdemli meg, hogy Rosenblüh Jakab kereskedő neje legyen!

— De azt megérdelem, hogy maga a Buzalkához járjon, ugy-e?

Adomák.

Furcsa fuvarbér.

Egy szentmártoni zsidó saját kocsiján Györbe hajtattott.

Az uton egy takaros menyecske kérte, engedje felülni, mit az emberséges ember meg is tett.

Mikor a városba ért, kérdi a menyecske mit fizet?

Jakab ur elmosolyogja magát.

— Cshókolja meg a khocsisomat.

Kívánja a hal.

A szegedi dalünnepélyen valamelyik vendég-löben egy halat falatozó vendég rákiált a pinczérre:

— Hozzon bort Jean! kívánja a hal!

— Hallja ezt a mellette étkező pataki diák, a ki ép egy beafsteak elköltésével vala elfoglalva, s ő is megszólal:

— Hozzon nekem is egy féllitert. Kívánja az ökörr!

A két örmény.

Két örmény atyafi keményen öszvehorgolt valami felett; elanynyira hogy egyik a másikat mindennek elmondta, csak becsületes embernek nem.

A megsértett, félvén elenfelével ököltre szállni, földalta a járásbírósnágnál.

A járásbírószág előhívatta a vádlottat és kikérdé a történekről. A ki is midőn mindent bevallott volna, ezért tíz frt pénzbírságra ítéltetett.

Az örmény e szavakkal szúrta le a bírságot:

— »Lefizetem, de csak annyit mondom, tolvaj gazember vagy, az a másik!«

Mely másodszeri bántalmazásért nyomban ísmét tíz forint bírságra ítéltetett.

Ekkor aztán így szólt: »Na még ezt lefizetem, és most már nem mondom semmi, csak gondolom valami! (T. i. hogy gazember.)

Még egyszer Teszemfel. (és utoljára.)

Miskolczon mindenki ismerte B. úrnak kedvencz »teszem föl« szójárását. Egyszer szövet vásárlás végett bevetődött egy rőfös kereskedésbe. Az inas szolgálat kész gyorsasággal szedte elő a különféle árukat, de tetszését semmiképen nem nyerték meg, s kezdte idebb-odább tologálni. Az inas pedig vagy ismerte vagy sem az öreg ur szólásmódját, így fakadt ki a reménytelen vásárlás feletti kedvetlenségében:

— Tetszik? nem tetszik? mert különben teszem fel! (tudniillik a polczra értette).

E szavakra B. úgy képen felejtette az inast. hogy az belekékült. Aztán flegmaticus vérrel kivágott a pudlira 5 frtot, mint az ilyenü vétség szabott árát, s azzal odább állt re bene gesta.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

— Élelmes hazafi. —

Ügyvéd VITÉZ JÓZSEF Sopronban.

Takarék-pénztár tő szomszédságában 5. számú házban.

Segít és szolgál mindennemű peres és nem peres ügyekben.

Földeket bírók pénzt is kapnak, 11 évekre 8 kamatra.

Szabad korábban is visszafizetni.

Az utcákon, szekerek közt, vendéglőkben, sőt még a házam körül is ártatlan képpel, s édes szavakkal csatlakozó uri és nem uri emberek irányában őrzikedés sőt szótalanúság ajánlatik.

Erkölcsei bizonyítvány.

N. N. község Elöljárósága részéről ezennel hivatalosan bizonyítottatik: miszerint Göllödiny Josef falunkbeli ifju jelen időbeli erényes életmodja folytán — általa 1866-ban elkövetett postarablás kivételével — ellene semminemű panasz sem merült fen.†

Kelt K . . . n 1876. sept. 20.

N. N. bíró. X. Y. esküdt. Q. R. jegyző.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Stáció utca 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athensaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS JÓKAI MÓR LAPJAIRA.

A HON.

Politikai napilap, esti lappal, a legnagyobb alakban.

Esteli tárczájában a legkitünőbb, s az újabban világhírűvé lett külföldi írók elbeszéléseit hozza.

Jövő évnegyedben veendi kezdetét benne Jókai Mór nagy regénye „EGY AZ ISTEN” czimmal.

A HON előfizetési ára:

havonként	2 frt.
évnegyedre	6 „
félévre	12 „

Politikai néplap.

az

IGAZMONDÓ,

különösen szem előtt tartja a politikai értesítéseken felül a nép ismeretei terjesztését, s TÁRCZÁJÁBAN mindig szív és elmeképző olvasmányokat hoz.

Előfizetési ára:

évnegyedre	1 frt 25 kr.
félévre	2 „ 50 „
egész évre	5 „ — „

Az előfizetési pénz e négy lapra az Athenaeumba küldendő. Budapest. Barátok tere 7.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

AZ „ÉLETKÉPEK”

1876. október-decemberi folyamára.

Azon kezdjük előfizetési felhívásunkat, hogy lapunk árát leszállítjuk évnegyedenként 4 forintra. félvényen 8 frtra. Azon tisztelt előfizetőinknek, kik az októberi évnegyedre már 4 frt 50 krt küldtek be, a fölösleget a januári előfizetésbe betudjuk, vagy tetszésük szerint rendelkezésükre bocsátjuk.

Indoka ez árszállításnak az, hogy a mit terveztünk, lapunknak naponként képekkel ellátását, technikai akadályok miatt lehetetlennek találtuk, s ezentul csak akkor adunk képeket, a mikor azok valamely szöveg illusztrációjához szükségesek s ezért nem viseljük az illusztrált lap sokatigéző czimét.

Főfigyelmünket lapunk irodalmi tartalmára fogjuk fordítani.

Jövő október elsejével megkezdjük Jókai »Szép Mikhál« czimű történelmi háttérű, hosszabb társadalmi regényét a XVII-ik századból. — Azonkívül igyekezni fogunk lapunk tartalmát legjobb nevű és tehetségű író-társaink műveivel gazdagítani.

Lapunk előfizetési díja évnegyedre 4 frt.
fél évre 8 frt.

Félévre előfizetőknek Jókai Mór »Forradalom alatti műveit« fogjuk díjtalanul megküldeni diszkiadásban, de csak saját kívánatukra — csupán 30 kr. csomagolási díj beküldése mellett.

Lapunk eddigi számai (Junius, Julius, Augusztus, Szeptember) teljes példányban és bekötte megrendelhetők lesznek szeptember végeig 6 frtért.

Gyűjtőknek és könyvtáraknak tíz % rabattal szolgálunk.

Az előfizetési összeg az »Életképek« kiadó hivatalához (Barátok-tere Athenaeum) intézendő.

Budapesten, 1876. szeptember 18.

Jókai Mór, Törs Kálmán,
az Életképek kiadó tulajdonosa. az Életképek felelős szerkesztője.

Az Athenaeum könyvkiadó-hivatalában

Budapesten (barátok-tere, Athenaeum-épület) megjelent s általa minden hiteles könyvárusnál (Bécsben Goricheck, Stepfansplatz 6.) kapható :

Jókai Mór legújabb regénye:

Egész az északi polusig!

vagy:

Mi lett tovább a Tegethoffal?

Regény két kötetben. A hajón hátramaradt egy matróz feljegyzései nyomán írta **Jókai Mór.** Ára 1 frt 80 kr.

Jókainak legnagyobb bűneit az hozta fel a kritika, hogy fantáziája nem mindig képes magát beletalálni a szemmel tartandó korlátok közé s nem egyszer túlcsapong azokon. E regénynél nincs többé ilyen korlát, a képzelet teremtő ereje szabadon csaponghat itt szárnyaival s nincs kötte sem térhez, sem időhöz. Visszarepül a jelen időből a történelem előtti világeremtés korszakáig, az ősember idejébe s a bibliai genesis egy töredékét szemünk előtt engedi lefolyni. Szerepelteti az őslénytan csodaszörnyeit s halottaiból támasztja fel a homo primipilust, s előttünk növesztvén meg a füvet és kifejlesztve az állatot. A huszezer esztendő előtti korszak ölelkezik itt a maival, a költészet lendületével segítve ott, a hol a budárló tudomány még hézagot hagyott. S a mellett nem egy tudományos elméletnek költői alakban ismertetése ez csupán, mint a Jules Verne-féle regényekben látjuk, de valódi regény, érdekes mesével, bonyolódással, katasztrófával, és kifejlődéssel, mely vonz, leköt és elbájol s egészen elfeledtetni velünk. hogy oktat is.

AZ ATHENAEUM

Kis Képes Naptára

1877-dik évre.

Hetedik évfolyam. — Ára 50 kr.

Érdekes szépirodalmi és ismeretterjesztő részzel, az eddigi évfolyamokénál bővebb tisztí czimtarrral és számos válogatott fametszvényvel.

TARTALMA: Katholikus, protestans, görög-orosz naptárresz jegyzéklapokkal. — Nap- és holdfogyatkozások. — Csillagászati és természeti évszakok. — Uralkodó bol. ó. — Rövid zsidó-naptár. — Az állatkör jegyei stb. **Szépirodalmi rész:** »Már nincs mit vesztenünk.« Költemény, T o r k o s Lászlótól. — A havas tündére. Népies beszély, Szépfaludy Ö. Ferencztől. — A betyár. Költemény, Concha Károlytól. — Apró vonások egy nagy emberről. Tárcaezikk, P o r z ó tól. — Deák Ferenc emlékezete (képekkel). — Marmarosi képek (illusztrálva). — Budapesti árvízkekpek (illusztrálva). — Tanyai élet (czimképünkhöz). — A magyar káposzta. Kertészeti értekezés, Liebbald Benőtől. — **Gazdasági tanácsadó.** — **Vegyes.** — **Hasznos tudnivalók:** A méter-rendszer. Pénzérték tábla. Budapesti kalauz. Tudományos és művészeti egyesületek. Takarékpénztárak. Biztosító intézetek. — **Tisztí czimtar:** Magyarország királya és családja. — József főherceg és családja. — A király kabinet-irodája. — A királyné udvara. — Magyarország zászlócai. — Magyar hercegek. — Egyházi hatóságok. — A parlament felölös m. k. kormány. — M. k. Curia. — Állami gazdas. akadémia, tanintézetek, földmives iskolák és képezdek. — Magyar nemzeti muzeum. — Magyar nemzeti színház Budapest. — Magyar földhitelintézet. — A pesti hazai I. takarékpénztár. — Budapest főváros. — Szabad királyi városok. — **Országos vásárok.** — **Hirdetések.**

Előfizetési felhívás a

MAGYAR BAZÁR

mint

A NŐK MUNKAKÖRE

czimü illusztrált szépirodalmi divatlapr.

A nőképző-, gazdasszony- s nőiparegyle hivatalos közlönyére.

A »M. Bazár« ezen évfolyama utolsó évnegyedének előfizetési ideje közeledvén, röviden tudatjuk t. olvasóinkkal, mi lesz ezen évnegyed tartalma:

A »M. Bazár« divatrésze hoz minden számhoz egy gyönyörű őszi és téli toiletteket ábrázoló divatképet, melyek mindegyikéhez kivágott szabásrajz van mellékelve, továbbá számtalan őszi és téli toilette, az illett szabásokkal; női, férfi és gyermekfehérnemüket; a legújabb kézimunkákat (a közeledő karácsonyt tekintetbe véve), a készítmód alapos magyarázatával stb stb.

Illusztrált szépirodalmi részében befejeztetik Mrs. Edwards »Léa a divathölgy« czimü érdekesítő szellemes regénye s Györy Vilmos »Beszélyké a bubos kemence mellől« czimü kiválóan becses novellafüzére, ez utóbbi után Mikszáth Kálmán »Az én Saroltám« czimü beszélyét közöljük. A philadelphiai világtárlatról Liphay Pálnak egy nagyérdékü »Centennial nők« czimü cikke fog már a következő számunkban megjelenni. Ezeket kívül közlünk még czikkeket Gelléry Mór, Báró O—y, Dr. Vajda Szilárd, Györy Endre, Farkas Aladár s mások tollából, s költeményeket Szász Károly, Györy Vilmos, Greguss Ágost, Tóth Endre, Moldován Gergely és másoktól. Kertészeti cikkeink egy gyakorlott szakférfi: Kunszt János tollából kerülnek ki, s ezental a kiválóbb fővárosi események, udvari hírek stb számára is nyitunk állandó orovatot. A boríték főerdékét kérdések és válaszok képezik a közönség köréből — egyszóval mindenképen igyekezünk lapunkat azon színvonalon fenntartani, mely oly számos pártolót biztosított számára.

Még csak arra figyelmeztetjük tisztelt előfizetőnőinket, lennének szivesek előfizetésüket minél előbb beküldeni, miután a tömeges pártolást tekintve, ismét könnyen megeshetnék, hogy a későn beküldött előfizetések egy részét már ki nem elégithetnők.

Előfizetési feltételek a Magyar Bazárra:

Évenként 10 frt.
Félévenként 5 frt.
Negyedévenként 2 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz az alulirt kiadóhivatalnak legczélsezerűbben postautalvánnyal, küldhetők.

A Magyar Bazár kiadóhivatala.